

Szili Katalin búcsúja.

Tudod, Erzsike, soha nem gondoltam, hogy egyszer én fogok itt állni, s búcsúzni tőled. Tudtuk, hogy küzdesz a betegséggel, de arra, ismervé téged, soha nem gondoltunk, hogy ennek egyszer végső búcsú lehet a vége. Veled együtt reménykedtünk, hiszen ebben is, mint mindenben, a legőszintébben, a legtisztábban, kertelés nélkül beszéltél mindannyiunkkal. Tényszerűen, de reménykedve, reálisan, de hittel. Remélve a gyógyulást, hittel a remélt felépülésben. Hogy is történhetett volna másként, hiszen munkádban is mindig ilyen voltál, tényszerű és következetes, szívós és álhatatos. Vezettél, alapítottál, igazgattál, terveztél, pályáztál, szerveztél, kampányoltál, legyen szó a Csemadokról, a SzAKC ról, a Felvidék máról, a Szlovákiai Magyar Közgazdasági Társaságról, a magyarság közösségeiről, s mindeközben tavalyi találkozásunk egyikén, csak úgy mellékesen, egy rendezvényen Miklós unszolására elmondtad, hogy le is doktoráltál.

S mindeközben harcoltál a magyarságért, éljenek a Kárpát-medencében, vagy bárhol a világban. A közösségi oldalon az arcképed mellett ott lobog a Székely Zászló, s még pár hete oda is írtad, "Éljenek a székelyek!"

Mindig csodálattal tekintettem rád, mérhetetlen eleganciádra, tartásosságodra, okos érvelésedre, kedves, nőies lényedre. Egy igazi kortárs, XXI. századi nagyasszony voltál köztünk, aki bizonyítottad mindig Margaret Theather mondását: a politikában, ha azt akarod, hogy valamit megmondjanak, bizd egy férfira, de ha azt akarod, hogy meg is csinálják, bizd egy nőre. Mindig építettél, tettél, s közben mindenkit figyelemmel, szeretettel segítettél.

Tudod, a te küzdelmed sokszor adott erőt, hitet mindannyiunknak, hiszen tudjuk: csak teljes szívvvel, odaadással, szövetségben közös céljainkért érhetünk el eredményeket, Felvidéken, Kárpátalján, Vajdaságban, Erdélyben, de a szórványban Muravidéken, Burgerlandban, Horvátországban. Ebben minden szónak külön jelentősége van, a szívnek, a szövetségnek, a közös célnak, hiszen sokszor biztattál engem is, "ülj le velük, győzd meg őket, hogy fogjanak össze!" Szinte most is itt hallom, ahogy nyugodt, de ellentmondást nem tűrő határozottsággal jegyzed meg egy beszélgetés végén.

Egyszer egy templomban azt olvastam, hogy " amikor megszületünk, mindenki mosolyog, csak mi sirunk, úgy kell, hogy éljünk, hogy amikor meghalunk, mindenki sirjon, csak mi mosolyogjunk.

Drága Erzsikém! Mi sirunk, mert hiányozni fogsz, mert egy úrt, hagysz magad után, nem csak itt felvidéken, hanem az egész magyar nemzetpolitikában. Nem futunk össze a tusványosi sátrak egyikében sem, nem üdvözölhetjük egymást a MÁÉRT-on, nem köszönhetünk a NÖB ülésen, vagy a KMKF éves összejövetelein, nem kávézhatunk ősszel az obenpullendorfi tanácskozás szünetében. Már nem.

Nem tervezhetjük együtt már a nyári ifjusági táborok programját, nem folytathatjuk a kooperációt a magyarság öngazgatásában, a fiatalokkal történő párbeszédben. Már nem. De igérjük, visszük tovább a lobogó zászlót, amit fennen tartottál.

Lassan búcsúznom, búcsúznunk kell, mielőtt elköszönök, mondjuk el együtt az utolsó nekifohászkodást:

"Uram, emeld fel csontig nyűtt testem/ s fújd el belőle múlt lobogások/füstölgő üszkét.
Ismerd fel bennem halandó másod/ ki most fekete árnyadra estem/
s hozzá szegeznek lázvörös tüskék./

Uram, megjártam én is a poklod,/ha teremtésed csodája hívott,/kiosztva részem.
Semminek sok volt, de csillaggal írott."

Tudd : Addig élünk, amig fáj! Amig élünk, hiányzol!
Isten veled!